

KAPITOLA 1

BLUM!

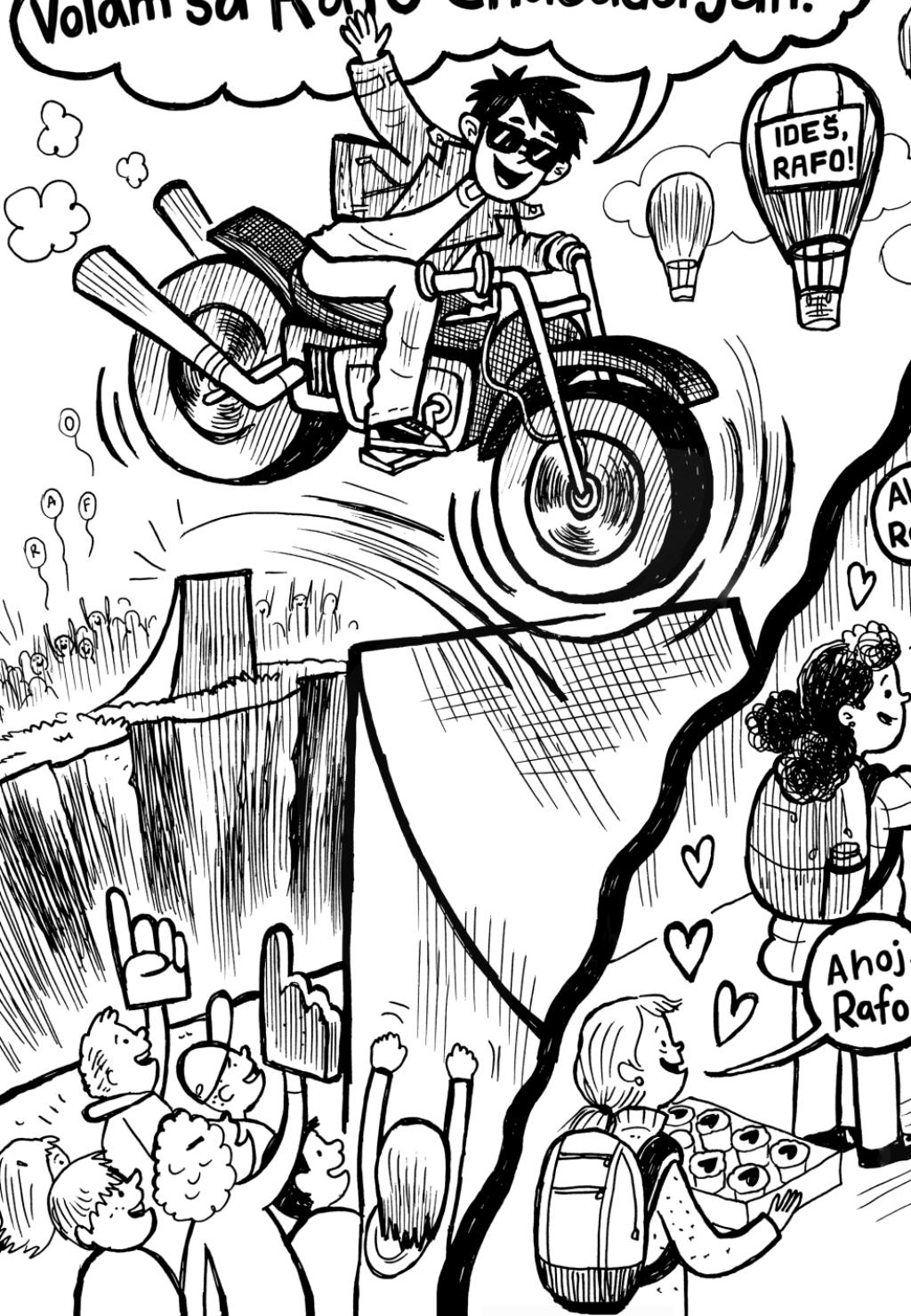
Kto by to bol povedal, čo všetko sa môže za leto zmeniť! Ja teda určite nie. Ani môj najlepší kamoš Tichý Leonardo.

Aj v umeleckej škole Airbrook z toho asi boli dosť vyjavení. Na jeseň som tam mal nastúpiť do siedmeho ročníka.

Všimnite si najmä toho „mal“. Prvá kniha sa sice volala Môj najhorší školský rok, ale to som ešte netušil, čo príde po ňom. Prišlo toho toľko, že ani neviem, kde začať, ale najprv by som sa, hádam, mal predstaviť.

Volám sa Rafo Chačadorjan!

Akože, čo iné som mohol čakať?
Lebo vždy keď sa môj šialený život
dostane ako-tak do normálu, niečo sa
stane a prevráti mi ho hore nohami.
Sčista-jasna to na mňa padlo.

Všetko sa od základu zmenilo, keď do základov zhorelo bistro U Swiftynho.

Zbehlo sa to takto. V každom bistre majú takú vec, čo sa volá digestor, a tá je rovno nad grilom, kde Swifty (inak známy aj ako Fred) opekal asi tak stopäťdesiat burgerov denne. A v tom digestore je sietka, na ktorej sa zachytáva mastnota z výparov, a keď ju pravidelne nečistíte, tak sa mastnota usádza a môže sa ľahko vznietiť.

A hádajte čo?

Veľa som z toho nevidel.
Bol som vzadu v sklage,
nudil sa a čakal, kým
sa mame skončí obedná
zmena. Vtom som začul
ohlušujúce BUM!
Ľudia spustili vresk,
začal kvíliť požiarny
hlásič a mne do nosa
udrel dym.

Mama sa vrútila
do miestnosti.

„Vstávaj, Rafo,“
povedala mi. „Musíme
utekať – rýchlo!“

Nikomu sa nič nestalo, ale plamene cez okná preskočili na strechu, skôr než stihli prísť hasiči z požiarneho zboru Hills Village.

Kým oheň uhasili, z bistra U Swiftynho ostala iba kopa popola. Všetko zhorelo na uhoľ, k oblohe stúpal dym a s ním aj spomienka na bývalú reštauráciu.

A to ešte nie je všetko.

Swifty nemal bistro, takže mama nemala robotu.
Mama nemala robotu, takže sme nemali z čoho
platíť nájom za dom.

Nemali sme z čoho platíť nájom, takže sme sa
museli pobaliť a vypadnúť.

(Už chápete, čo som mysel tou zmenou od
základu?)

Neostávalo nám iné, ako odsťahovať sa k starkej Dotty. Slúbila mame, že u nej môžeme zostať, koľko len budeme chcieť, čo od nej bolo pekné. Horšie už bolo, že bývala v meste asi stopäťdesiat kilákov od nás. Inak povedané, príliš ďaleko, aby som čo i len pomyslel na to, že by som nastúpil do Airbrooku. Takže ma čakal siedmy ročník na základnej škole vo veľkom meste, kde takých ako ja melú do fašírky.

Ved' uznajte. Ešte som ani nedopísal
prvú kapitolu a už sa mi
život začína úplne odznova.
Hádam budete stíhať.
Pretože toto je ešte
len začiatok, a tak
vravím:

Zbohom, Hills
Village!
Zbohom, šťastné
náhody!
Vitaj, siedmy ročník!

